"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ: - ଯଦି ସର୍ବଦା ଈଶ୍   ରୀୟ ସେବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିବ ତେବେ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ସ୍ନେହ ବଢି ଚାଲିବ, ଖୁସିର ନିଶା ଚଢି ରହିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବାଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍   ାରା ଜୀବନକୁ ଧନ୍ୟ କରୁଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କ ହୃଦୟରେ ସର୍ବଦା କେଉଁ ଖୁସି ରହିଥାଏ?

ଉତ୍ତର:- ସେମାନଙ୍କ ହୃଦୟରେ ସ୍   ର୍ଗର ରାଜତ୍   ପାଇବାର ଖୁସି ରହିଥାଏ କାହିଁକି ନା ବାବାଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ମିଳିଲା ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ହୋଇଗଲେ । କାରଣ ବାବାଙ୍କ ଭିତରେ ହିଁ ସବୁ କିଛି ସମାହିତ ହୋଇ ରହିଛି ।

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବା ପ୍ରତ୍ୟହ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ଢଙ୍ଗରେ ନୂଆ-ନୂଆ ପଏଣ୍ଟସ୍ କାହିଁକି ଶୁଣାଉଛନ୍ତି?

ଉତ୍ତର:- କାହିଁକି ନା ପିଲାମାନଙ୍କର ଅନେକ ଜନ୍ମର ଇଚ୍ଛାକୁ ପୂରଣ କରିବାର ଅଛି । ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍   ାରା ନୂଆ ନୂଆ ଜ୍ଞାନର ପଏଣ୍ଟସ୍ ଶୁଣିବା ଦ୍   ାରା ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି ସ୍ନେହ ବୃଦ୍ଧି ପାଉଛି ।

ଗୀତ:- ତୁନେ ରାତ ଗବାୟୀ ଶୋକେ....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ନଜର ଲଗାଇ ବସିଛନ୍ତି । ଏହି ଆତ୍ମା ଏବଂ ଶରୀରକୁ ମଧ୍ୟ ବାବା ଦେଖୁଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଦେଖିବାରେ ମଧ୍ୟ ମଜା ନା ଶୁଣିବାରେ? ଶୁଣିବା ତ ବହୁତ ହୋଇଗଲା ନା । ଜ୍ଞାନ ବହୁତ ଶୁଣିଛ । ତୁମେ ନମ୍ବର   ାନ ଭକ୍ତ ଅଟ । ତୁମେମାନେ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଭକ୍ତି କରିଛ । ବେଦ, ଶାସ୍ତ୍ର, ଗ୍ରନ୍ଥ, ଗୀତା, ଗାୟତ୍ରୀ, ଜପ, ତପ, ଆଦି ସବୁ କରିଛ, ବହୁତ ଶୁଣିଛ । ବାବା ପଚାରୁଛନ୍ତି, ଏସବୁ କେବେଠାରୁ ଶୁଣି ଆସିଛ? ଯେବେଠାରୁ ଏସବୁ ବାହାରିଛି ସେବେଠାରୁ ବହୁତ ଶୁଣିଛ । ବାକି ବାବାଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ସହିତ ଦୃଷ୍ଟି ମିଶାଇବା ତାହା ବର୍ତ୍ତମାନ ହିଁ ହେଉଛି । ବାସ୍ତବରେ ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍   ାରା ହିଁ ନିହାଲ ଅର୍ଥାତ୍ ଧନ୍ୟ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଏହା ଉପରେ ଏକ ସ୍ଲୋଗାନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି - ନଜର ଦ୍   ାରା ନିହାଲ ସ୍   ାମୀ କୀନ୍ଦା ସତଗୁରୁ । ସିଏ ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ସଜନୀମାନଙ୍କର ସ୍   ାମୀ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କର ନଜରର ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛନ୍ତି, ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍   ାରା ହିଁ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣୁଛନ୍ତି ଯେ, ତାଙ୍କଠାରୁ ଆମକୁ ବିଶ୍   ର ମାଲିକ ପଣିଆ ମିଳୁଛି । ବାବାଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ହିଁ ମନ ଖୁସି ହୋଇଯାଉଛି କାହିଁକି ନା ବାବାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ସବୁ କିଛି ମିଳୁଛି । ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ହିଁ ସବୁ କିଛି ସମାହିତ ହୋଇ ରହିଛି । ଯେହେତୁ ବାବା ମିଳିଗଲେ, ତେଣୁ ତାଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ସମ୍ମୁଖରେ ବସି ପିଲାମାନଙ୍କର ସ୍   ର୍ଗର ରାଜତ୍   ର ନିଶା ମଧ୍ୟ ଚଢିଯାଉଛି । ପ୍ରଥମେ ବାବାଙ୍କର ନିଶା ପୁଣି ରାଜତ୍   ର ନିଶା । ଏକଥା ଜାଣିଛୁ ଯେ ଆମେ ଏବେ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛୁ । ତେଣୁ ଦେହ-ଅଭିମାନ ତୁଟି ଚାଲିଛି । ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଏହି ଶରୀରର ଆଧାରରେ ଚକ୍ର ଲଗାଇ ଅଭିନୟ କରି-କରି ଆସିଛୁ । ଏବେ ଆମର ବାବା ମଧ୍ୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ମିଳନ ସହିତ ବର୍ସା ମିଳିବାର ମଧ୍ୟ ଖୁସି ରହିଛି । ପିଲା ଯେତେବେଳେ ବଡ ହୋଇଯାଏ ସେତେବେଳେ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିଯାଏ ଯେ, ମୁଁ ବାରିଷ୍ଟରର, ଇଞ୍ଜିନିୟରର ଅଥବା ରାଜାର ପିଲା ଅଟେ । ମୁଁ ସାରା ବିଶ୍   ରୂପି ରାଜତ୍   ର ମାଲିକ ଅଟେ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ, ଆମକୁ ସ୍   ର୍ଗର ବର୍ସା ମିଳୁଅଛି । ବାବାଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ସ୍ଥାୟୀ ଖୁସି ରହିବା ଦରକାର, ଏହାକୁ ହିଁ ଆତ୍ମିକ ସ୍ଥିତି କୁହାଯାଇଥାଏ । ଯିଏ ସମସ୍ତଙ୍କର ପରମପିତା, ସିଏ ଏଠାକୁ ଆସି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହିତ କଥା ହେଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ଏହି ଶରୀର ଦ୍   ାରା ଶୁଣିଥାଏ । ବହୁତ ଦିନ ହେବ ଆମେମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ଆହ୍   ାନ କରି ଆସୁଥିଲେ ତେଣୁ ବାବା ଏବେ ଆସିଛନ୍ତି, ଆମ ସହିତ ଦୃଷ୍ଟି ମିଶାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ବର୍ସା ଦେଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଏକଥା କଳ୍ପରେ ଥରେ ମାତ୍ର ହୋଇଥାଏ । ଏକଥା ତୁମେ ପିଲାମାନେ ମନେ ରଖିବା ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନେ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏକଥା ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଭୁଲିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବାବାଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଲେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ, ଆମେମାନେ ବାବାଙ୍କ ସାଥୀରେ ବସିଛୁ । ବାବାଙ୍କୁ ଦେଖିବା ଦ୍   ାରା ଖୁସିର ନିଶା ଚଢୁଛି ଏବଂ ବାବା ମଧ୍ୟ ନୂଆ ନୂଆ ପଏଣ୍ଟ ସବୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ପିଲାମାନଙ୍କର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ନେହ ରହିବା ଦରକାର । ଆତ୍ମା ନିଜର ଇଚ୍ଛାକୁ ପୂରଣ କରିଦେଉ କାହିଁକି ନା ଆତ୍ମା ଅନେକ ଦିନରୁ ବାବାଙ୍କ ଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଅନେକ ପ୍ରକାର ଦୁଃଖ ଦେଖିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛି ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ହର୍ଷିତ ହେବା ଦରକାର । ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଲେ ଅଧିକ ହର୍ଷିତ ହେଉଛି ନା ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଦୂରରେ ରହିଲେ ଅଧିକ ହର୍ଷିତ ପଣିଆ ରହୁଛି? ବିବେକ କହୁଛି ଯେ, ବାହାରେ ତ ବହୁତ କଥା ଶୁଣୁଛୁ ତେଣୁ ବୁଦ୍ଧି ଅନ୍ୟ ଆଡକୁ ଚାଲିଯାଉଛି । ଯେଉଁମାନେ ମଧୁବନରେ ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ସମ୍ମୁଖରେ ଶୁଣୁଛନ୍ତି । ବାବା ସ୍ନେହର ସହିତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆକର୍ଷିତ କରୁଛନ୍ତି । ଦେଖ, ବାବା ତୁମର କେତେ ମିଠା, କେତେ ସ୍ନେହୀ ଅଟନ୍ତି । ସେ ତୁମକୁ ସ୍   ର୍ଗକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ସ୍   ର୍ଗର ମାଲିକ ଥିଲେ । ଏବେ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ସବୁ କିଛି ହରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ରାଜ୍ୟ ହରାଇବା ଏବଂ ପାଇବା ଏହା ତ ବଡ କଥା ନୁହେଁ । ତୁମେମାନେ ହିଁ ଏହି କଥାକୁ ଜାଣିଛ । ଦୁନିଆରେ କୋଟି କୋଟି ଆତ୍ମା ଅଛନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ କୋଟିକରେ କେହି ମୋତେ ଜାଣୁଛନ୍ତି । ମୁଁ କ'ଣ ଏବଂ କିପରି, ମୁଁ ଯିଏ, ଯେପରି ଅଟେ ମୋ ଦ୍   ାରା କ'ଣ ମିଳିଥାଏ? ଏସବୁ କଥାକୁ ଜାଣି ମଧ୍ୟ ମାୟା ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ, ଯେଉଁମାନେ ସମ୍ମୁଖରେ ରହୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ମାୟା ଭୁଲାଇନଥାଏ । ଯେଉଁମାନେ ସମ୍ମୁଖରେ ରହୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମାୟା ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ତେଣୁ ଶିବବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି

ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରେମ ରହିବା ଦରକାର । ସ୍ନେହ କିପରି ବଢିବ ଯାହାଦ୍ୱାରା ଆମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ବର୍ସା ନେଇପାରିବୁ! ବାବା କହିବେ, ସେବା କର । ବାବା ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କର ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି, ବାବା ଦୂର ଦେଶରୁ ଆସିଛନ୍ତି । ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ପିଲାମାନେ କେବେ ଟଳମଳ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । କୌଣସି କଥାରେ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ପଡିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ମାୟା ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ । ବାବା ତ ଆମକୁ ଦୈବୀ ଗୁଣରେ ସୁସଜ୍ଜିତ କରୁଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ସ୍କୁଲ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବାର ସ୍କୁଲ । ଏହା ହିଁ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହେବାର ପରିଶ୍ରମ ଅଟେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ମଣିଷର ମୃତ୍ୟୁ ସମୟରେ ରାମଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ କହିଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ରାମଙ୍କୁ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ କୌଣସି ଲାଭ ନାହିଁ । ତୁମ ପାଖରେ ତ ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିଚୟ ରହିଛି । ତୁମେମାନେ ଶିବବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସୁଛ । ସିଏ ତ ନିରାକାର, ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି । ରଚନା କିପରି କରିବେ? ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ରଚୟିତା ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି, ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ଜନ୍ମ ହୋଇଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ବୋଲି କୁହାଯାଇଥାଏ । ତୁମେ ଏବେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛ । ତୁମର ଆତ୍ମା ଏବେ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛି ଯେ, ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କର ନାତି, ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ । ତୁମେମାନେ ଚାହୁଁଛ ଯେ, ଆମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇଯାଉ ଏବଂ ଆମେମାନେ ବିଜୟମାଳାରେ ଗୁନ୍ଥା ହୋଇଯାଉ, ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ପଡିବ । ତୁମେମାନେ କର୍ମଯୋଗୀ ମଧ୍ୟ ଅଟ । ତେଣୁ ଘରର ଦାୟିତ୍ୱ ନେଇ ମଧ୍ୟ ପଦ୍ମଫୁଲ ସମାନ ପବିତ୍ର ରହିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଉଦାହରଣ କୌଣସି ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଲାଗୁ ହେଉନାହିଁ । ସେମାନେ ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି ପଦ୍ମ ଫୁଲ ସମାନ ପବିତ୍ର ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ନା କାହାକୁ କହିପାରିବେ । ଯିଏ ଯେପରି ସିଏ ସେହିପରି ହିଁ ହୋଇଥାନ୍ତି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ଏକଥା କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ପଦ୍ମଫୁଲ ସମାନ ପବିତ୍ର ରୁହ । ଯଦି ସେମାନେ କହିବେ ବ୍ରହ୍ମକୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତାହା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ କହିବେ ତୁମେ ତ ଘରଦ୍ୱାରା ଛାଡିଛ, ଆମେ କିପରି ଛାଡିବୁ? ତୁମେ ଯଦି ଗୃହସ୍ଥରେ ରହିପାରିଲ ନାହିଁ ତେବେ ଅନ୍ୟକୁ କିପରି କହିପାରିବ । ସେମାନେ ରାଜଯୋଗର ଶିକ୍ଷା ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ସମସ୍ତ ଧର୍ମର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝିଯାଇଛ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଧର୍ମକୁ ନିଜ ନିଜ ସମୟରେ ହିଁ ଆସିବାକୁ ହେବ । କଳିଯୁଗ ପରେ ସତ୍ୟଯୁଗ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବ, ଏବଂ ସତ୍ୟଯୁଗ ପାଇଁ ଦରକାର ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେବତା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତିକୁ ହିଁ ଯିବାକୁ ହେବ, ସୁଖ ତ ସ୍ୱର୍ଗରେ ହିଁ ରହିଛି । ଯେତେବେଳେ ଆମେମାନେ ଦେବୀ-ଦେବତା ହୋଇଯିବା ସେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମର ଆତ୍ମାମାନେ ମୁକ୍ତିକୁ ଚାଲିଯିବେ । କିନ୍ତୁ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ଜୀବନମୁକ୍ତିଧାମ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ନ ଯାଇଛୁ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହି ମୁକ୍ତିକୁ ଯାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ସ୍ୱର୍ଗ ଏବଂ ନର୍କ ଏକତ୍ର ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ଆମକୁ ଜୀବନମୁକ୍ତିର ବର୍ସା ମିଳିଯିବ ସେତେବେଳେ ଜୀବନ ବନ୍ଧନବାଲା ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ, ବର୍ତ୍ତମାନ ହେଉଛି ସଂଗମଯୁଗ ଏବଂ ତୁମେମାନେ ହିଁ କଳ୍ପର ସଂଗମରେ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଶୁଛ, ଅନ୍ୟ କେହି ମିଶିପାରିବେ ନାହିଁ । ଅନ୍ୟମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ, ଏହା ତ କଳିଯୁଗ । କିନ୍ତୁ ଆମେମାନେ ଏବେ କଳିଯୁଗରେ ନାହୁଁ । ଆମେମାନେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ସା ପାଉଛୁ । ଆମେମାନେ ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ମରି ଯାଇଛୁ ଏବଂ ବାବାଙ୍କର ହୋଇଛୁ । ଯେଉଁମାନେ ପୋଷ୍ୟ ହୁଅନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଦୁଇଟି ଯାକ ପରିବାର ବିଷୟରେ ଜଣାଥାଏ । ଆମେ ଅମୁକର ଥିଲୁ, ଏବେ ଅମୁକର ହୋଇଛୁ । ସେମାନେ ନିଜର ମିତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଆଦି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜାଣିଥା'ନ୍ତି, ଉଭୟ ପରିବାର ବିଷୟରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଜଣାଥାଏ । ସେହିପରି ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଏବେ ଜାଣିଛ ଯେ, ଏହାଙ୍କ ପାଖରୁ ଆମେ ନିଜର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗକୁ ତୁଟାଇ ଦେଇଛୁ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ଯାଉଛୁ । ଏହି ଦୁନିଆ ସହିତ ଆମର କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ । ଭଗବାନ ନିଜର ପିଲାମାନଙ୍କ ସହିତ ଅର୍ଥାତ୍ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଶାଳଗ୍ରାମମାନଙ୍କ ସହିତ କଥା ହେଉଛନ୍ତି । ଭଗବାନଙ୍କୁ ଏଠାକୁ ଆସିବାର ଅଛି, କିନ୍ତୁ ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ପଡୁଛନ୍ତି । ଏତେ ସହଜ କଥାକୁ ମଧ୍ୟ କେହି ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ କେବଳ ସ୍ମରଣ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ, ଆମେ ଆତ୍ମା ଶରୀର ଧାରଣ କରି ଅଭିନୟ କରୁଛୁ । ଆମେମାନେ ପରମଧାମରୁ ଆସିଛୁ । ସେଠାରେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ମଧ୍ୟ ରହୁଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ନା ଆତ୍ମାକୁ, ନା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । କିପରି ଭଗବାନ ଆସି ମିଶିବେ? ଆସି କ'ଣ କରିବେ? କେହି ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଗୀତାରେ ସବୁ ଭୁଲ କଥା ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ବାବାଙ୍କର ନାମ ହିଁ ବଦଳାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ବାବା ପଚାରୁଛନ୍ତି - ତୁମେମାନେ ମୋତେ ଜାଣିଛ ନା? କୃଷ୍ଣ କ'ଣ ଏପରି କହିପାରିବେ ଯେ - ତୁମେ ମୋତେ ଜାଣିଛ? ତାଙ୍କୁ ତ ସାରା ଦୁନିଆ ଜାଣିଛି କିନ୍ତୁ ସିଏ ଜ୍ଞାନ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବୁଝାଇବା ଦରକାର ଯେ, ଭଗବାନ ରୂପ ବଦଳାଇଥାନ୍ତି କିନ୍ତୁ କୃଷ୍ଣ ହୋଇନଥାନ୍ତି । ସିଏ ସାଧାରଣ ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀରରେ ଆସୁଛନ୍ତି, କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଶରୀରରେ ଆସୁନାହାଁନ୍ତି । ସିଏ ହେଲେ ବ୍ରହ୍ମା । ସିଏ ହେଲେ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଆତ୍ମା । କେବଳ ଅଳ୍ପ କିଛି କଥାର ଭୁଲ ରହିଛି । ଏହା ହେଉଛି କୃଷ୍ଣଙ୍କର ୮୪ ତମ ଜନ୍ମ, ଯିଏକି ଆରମ୍ଭରେ କୃଷ୍ଣ ଥିଲେ ପୁଣି ଏହି ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ କୃଷ୍ଣ ପଦ ପାଇବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା କେତେ ଗୁପ୍ତ କଥା । ଏହି ଟିକିଏ କଥାକୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲଯାଇଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଏହାକୁ ଜାଣିବା ପାଇଁ ବହୁତ ସୂକ୍ଷ୍ମ ବୁଦ୍ଧି ଆବଶ୍ୟକ ।

ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ, ଆମେ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ରାଜବଂଶରେ ଥିଲୁ । ଏବେ ଶିବବାବାଙ୍କଠାରୁ ପୁଣି ଥରେ ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟ ନେଉଛୁ । ଆମର ବୁଦ୍ଧିରେ କୃଷ୍ଣ ରହୁନାହାଁନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ କୃଷ୍ଣ ଭଗବାନୁବାଚ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଯାହାଦ୍ୱାରା କୃଷ୍ଣ ମଧ୍ୟ ସିଦ୍ଧ ହେଉନାହାଁନ୍ତି । ଗୀତାରେ ଦେଖାଇଛନ୍ତି ଯେ, ୫ ପାଣ୍ଡବ ବଞ୍ଚିଗଲେ । କଳ୍ପର ଆୟୁଷକୁ ମଧ୍ୟ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ବୋଲି କହି

ଦେଇଛନ୍ତି । ଏତେ ସହଜ କଥା ମଧ୍ୟ ଲୋକମାନେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଈଶାରାରେ ମଧ୍ୟ ବୁଝିଯାଉଛ ଯେ, ଆମେ ହିଁ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ କୂଳର ଥିଲୁ, ଏବେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀରୁ ଶୁଦ୍ରବଂଶୀକୁ ଆସିଛୁ । ପୁଣି ବ୍ରାହ୍ମଣରୁ ଦେବତା ହେଉଛୁ । ବର୍ଣ୍ଣ ଗୁଡିକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ସେମାନେ ବର୍ଣ୍ଣକୁ ମଧ୍ୟ ଅଧା କରିଦେଇଛନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣ ଚୁଟୀ ଏବଂ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲି ଯାଇଛନ୍ତି । ବାକି ଦେବତା, କ୍ଷତ୍ରିୟ, ବୈଶ୍ୟ, ଶୁଦ୍ର ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ତେବେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ତ ନିଶ୍ଚିତ ଦରକାର ନା । ପୁଣି ବହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନମାନେ କୁଆଡେ ଗଲେ । ଏକଥା କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ପଶୁ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ବାବା ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତୁମକୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ବାବାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ତାହା ତୁମ ପାଖରେ ମଧ୍ୟ ରହିବା ଦରକାର । ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ କରୁଛି । ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ମୋ ପାଖରେ ଅଛି ତାହା ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ମଧ୍ୟ ରହିବା ଦରକାର । ବୁଦ୍ଧିବାନ୍ ହେବା ଦରକାର । ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ମଧ୍ୟ ରହୁ ଏବଂ ଘଡି ଘଡି ବିଚାର ସାଗର ମଧ୍ୟ ମନ୍ଥନ ହୋଇଚାଲୁ । ତୁମେମାନେ ଏବେ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣୁଛ ଯେ, ବାବା ତ ବିଲକୁଲ୍ ସହଜ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ପରମାତ୍ମା... ସତଗୁରୁ ଦଲାଲ ରୂପରେ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଦଲାଲ ଅଥବା ସୌଦା କରାଇଲାବାଲା । ବାବା ଏହାଙ୍କ ଦ୍ ାରା ଆସି ନିଜ ସାଥିରେ ସୌଦା କରାଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ, ଦଲାଲଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଦଲାଲଙ୍କ ଦ୍ ାରା ଆମର ଶିବବାବାଙ୍କ ସହିତ ନିର୍ବନ୍ଧ ହେଉଛି । ତୁମେମାନେ ସବୁ ମଝିରେ ଥିବା ଦଲାଲ ଅଟ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହୁଛ ଯେ, ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ତୁମର କ'ଣ ସମ୍ବନ୍ଧ ଅଛି? ତୁମେ ନିର୍ବନ୍ଧ କରାଇବା ପାଇଁ ଯୁକ୍ତି ରଚନା କରୁଛ । ପୁଣି ପ୍ରଜା ପିତାଙ୍କର ନାମ ମଧ୍ୟ ଦେଉଛ । ବର୍ସା ଶିବବାବାଙ୍କଠାରୁ ମିଳିବାର ଅଛି । ସିଏ ହିଁ ସ୍ ର୍ଗର ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି । ଜୀବ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ନିର୍ବନ୍ଧ ହୋଇଥାଏ । ତୁମେ ନିର୍ବନ୍ଧ କରିଥିଲ, ବର୍ସା ପାଇଥିଲ ଏବେ ପୁଣି ଥରେ ପାଉଛ ।

ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ, ଆମର ଏହି ଧନ୍ଦା କଳ୍ପ-କଳ୍ପ, କଳ୍ପର ସଂଗମଯୁଗର ଆଉ କୌଣସି ଆତ୍ମାଙ୍କର ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ନିର୍ବନ୍ଧ କରାଉନାହାଁନ୍ତି । ନିର୍ବନ୍ଧ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ସହିତ କରାଉଛନ୍ତି ଯିଏକି ବିଶ୍ ର ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ନିର୍ବନ୍ଧ । ଆମେମାନେ ଏହି ନିର୍ବନ୍ଧ କରିବା କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ଶିଖୁଛନ୍ତି । କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଏହିପରି ହୋଇଥାଏ । କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ସେହି ଦେବତାମାନେ ପୁଣି ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ତ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କାହିଁକି ଲେଖିଛନ୍ତି ଯେ, ମନୁଷ୍ୟ ସେ ଦେବତା କିୟେ... କାହିଁକି ନା ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ, ଏହି ନିର୍ବନ୍ଧ ଦ୍ ାରା ଆମେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେଉଛୁ । ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି - ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ୩ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଭାରତ ସ୍ ର୍ଗ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଏକଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁନାହିଁ । ଭାରତ ପ୍ରଥମେ ସ୍ ର୍ଗ ଥିଲା, ଏବେ ମଧ୍ୟ କେତେ ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତଙ୍କର ପତନର କଳା । ଆମର ଉନ୍ନତିର କଳା ହେଉଛି । ଉନ୍ନତିର କଳାକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ଲାଗିଥାଏ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) କେବେ ବି କୌଣସି କଥାରେ ଦ୍ ନ୍ଦ୍ ରେ ପଡି ନିଶ୍ଚୟକୁ ହଲଚଲ କରିବାର ନାହିଁ । ଘର ଗୃହସ୍ଥକୁ ସମ୍ଭାଳିବା ସହିତ କର୍ମଯୋଗୀ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ । ବିଜୟ ମାଳାରେ ପାଖାପାଖି ନମ୍ବରରେ ଆସିବା ପାଇଁ ପବିତ୍ର ନିଶ୍ଚିତ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ବୁଦ୍ଧିମାନ ହେବା ପାଇଁ ଜ୍ଞାନର ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବାକୁ ହେବ । ସର୍ବଦା ସେବାରେ ତତ୍ପର ରହିବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ କରିବାର ସେବା କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ବାବା ଶବ୍ଦର ସ୍ମୃତି ଦ୍ ାରା ବିନାଶୀ ମୋ'ର ପଣିଆକୁ ଅର୍ପଣ କରୁଥିବା ଅବିନାଶୀ ବୈରାଗୀ ହୁଅ ।

କେହି କେହି ପିଲା କହିଥାଆନ୍ତି ମୋ'ର ଏହିଭଳି ଗୁଣ ଅଛି, ଏହିଭଳି ଶକ୍ତି ଅଛି, ଏହା ମଧ୍ୟ ଭୁଲ୍ କଥା କାରଣ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଦାନକୁ ମୋ'ର ବୋଲି ଭାବିବା ମହାପାପ ଅଟେ । କେହି କେହି ପିଲା ଅତି ସାଧାରଣ ଶବ୍ଦରେ କହିଦିଅନ୍ତି ଯେ ମୋ'ର ଏହି ଗୁଣକୁ ବା ମୋ'ର ଶକ୍ତିକୁ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଉ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ମୋ'ର କହିବା ଅର୍ଥ ମଇଳା ହେବା - ଏହା ମଧ୍ୟ ଠକିବା ଅଟେ, ସେଥିପାଇଁ ବିନାଶୀ ମୋ'ର ପଣିଆକୁ ଅର୍ପଣ କରି ସଦା ସର୍ବଦା ବାବା ଶବ୍ଦ ହିଁ ସ୍ମୃତିରେ ରଖ ତେବେ କୁହାଯିବ ବେହଦର ବୈରାଗୀ ଆତ୍ମା ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନିଜର ସେବାକୁ ବାବାଙ୍କ ନିକଟରେ ଅର୍ପଣ କରିଦିଅ ତେବେ ସେବାର ଫଳ ଏବଂ ବଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଚାଲିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***